

ZAHRAJ TY EJSIKY

JAROSLAV STĚLKA

ZAHRÁJ TY EJSÍKY je páté monodrama od J.S. ve které je opět výpověď samotáře dominantním prvkem hry. Stejně jako v jeho předchozích monodramatech i zde jsou v ději věci jasné, cosi divák jen tuší a něco se odhalí až ke konci hry. Ač na samotě samotné není nic prvoplánově zábavného, tak i zde je děj odlehčen humornými prvky. Samota je přirozenou součástí našeho života a tak i když divák s příběhem přímo nesouzní, tak i samotné prožití představení, je stále jen, i když hlučnou, tak, přesto jen samotou.

**Intro
Zachvění strun
Oslava
Zjevení kytary**

**Dúdú a Josek
Go west?
Bartolomějská
Rozladěné struny**

DĚKUJEME:

DK Č.K., fa STIRPack s.r.o., CDM Č.K., fotostudiu EM photography, našim rodinám a kamarádům

**BROUKOVCOVO KAMDIVADLO ČESKÁ KAMENICE
WWW.BROUKOVCOVOKAMDIVADLO.ETRANKY.CZ**

2016

PŘEDCHOZÍ AUTOROVA MONODRAMATA

KNIHOVNÍK

Osamělý knihovník se uzavírá mezi regály knih a prožívá osudy knižních hrdinů, neschopen prožít vlastního života. Jako zlatá nit se jeho vzpomínkami vine jedna, ta, na dávnou lásku.

KONEC SVĚTA

Muž, pro nějž je poezie vším má pocit, že svět se řítí do záhuby. Ukrývá se na půdě obklopen svou poezií a výstřižky z novin, v nichž vidí indicie konce světa. V té hromadě slov se však ukrývá krabice s odkazem na skutečné city.

ZLATO, JSEM DOMA

Žít v bytě s fiktivní, vysněnou ženou, přináší řadu nevšedních situací. Titulní postava není schopna navázat vztah se skutečnou ženou a jeho život se odehrává v podivné smyčce, ze které sám nedokáže uniknout.

PŘIZDISRÁČ

Myslel si, že se před minulostí ukryl. Potlačil vzpomínky na to, co bylo, ale minulost si jej našla. Vesmír byl příliš malý na únik před sebou samým. Některé křivdy zanechají hluboké jizvy a něco nebude nikdy zapomenuto. Život se mu scvrkl do šmírování života jiných. Dostává dopis a pochybný klid je narušen.

Texty byly oceněny na Národní soutěžní přehlídce monodramat v Kaznějově

Všechna tato monodramata jsou protknuta myšlenkou na samotu jako samozřejmou součást života. Postavy jsou touto samotou a katalyzátory života často deformovány a charakterově pokřiveny. Divák však u nich vycítí jakousi skrytou touhu po něčem vyšším a krásnějším. Samotou utlumené touhy se však na světlo derou jen stěží.

*Život je osamělý, nikdo nikoho nezná, každý je sám
Hermann Hese*

